

a bytové zařízení a zda stěžovatel byl sobě vědom, že v požadovaných obnosech žádá za tyto předměty potřeby zřejmě přemrštěnou cenu. Toho však nalézací soud neučinil; srovnával požadované obnosy výhradně s hodnotou krámského a bytového zařízení, ponechav úplně stranou, zda a pokud byly či nebyly požadovány též za postoupení obchodních a bytových místností a možnosti výdělku, a použil takto zákona nesprávně co do pojmu požadování ceny za předměty potřeby.

Čís. 1337.

Třetí případ Šu 214 tr. zák. předpokládá přechovávání zločinců osobou, již jest známo, že poskytuje pobyt zločinci a tak vědomě podporuje budoucí jeho činnost trestnou, kdežto trestná činnost dle Šu 217, druhý případ, tr. záj. záleží v tom, že někdo překáží vrchnosti pátrající po uprchlém, pro zločin již zatčeném zločinci, při čemž jest lhostejno, zda uprchlík byl ve vazbě vyšetřovací či trestní, aniž se jde na tom, zda tuzemská vrchnost již skutečně zahájila pátrání; stačí, byl-li k zakročení jejímu dán podnět tím, že cizozemská vrchnost vydala zatýkač na uprchlíka a tento vkročil do tuzemska.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1923, Kr I 441/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 17. února 1922, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem dle Šu 214 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovanou vinnou zločinem nadržování zločinci pomáháním k útěku pro zločin zatčenému dle Šu 217 tr. zák., jehož se dopustila tím, že, skrývajíc v Čechách v době od konce května do začátku listopadu 1920 Michala B-a, jenž byl pro zločin zatčen a uprchl, překázela vrchnosti po něm pátrající v tom, by zase nebyl dopaden — mimo jiné z těchto

důvodů:

Oprávněna jest námitka zmateční stížnosti uplatňovaná s hlediska čís. 10 Šu 281 tr. ř., že jednání stěžovatelky mělo býti při správném výkladu zákona podřaděno pod ustanovení Šu 217 tr. zák., nikoliv 214 tr. zák. Třetí případ Šu 214 tr. zák. předpokládá přechovávání zločinců osobou, již jest známo, že poskytuje pobyt (třeba jen jedinému) zločinci a tak vědomě podporuje budoucí jeho činnost trestnou. Tento předpoklad v tomto případě zjištěn nebyl. V Šu 217 tr. zák. druhé větě záleží naproti tomu trestná činnost v tom, že někdo překáží vrchnosti, po uprchlém pátrající, na př. tím, že ho skrývá nebo poskytuje mu u sebe pobyt. Tento případ souhlasí sice s prvními dvěma — ne však třetím a čtvrtým případem nadržování ukrýváním, uvedenými v Šu 214 tr. zák., liší se však od nich tím, že jde v Šu 217 tr. zák. o ukrývání člověka, který byl pro zločin již uvězněn — lhostejno, zda byl ve vazbě vyšetřovací či trestní, a z vazby uprchl. O takový případ jde právě v této věci. Neboť rozsudek zjišťuje, že Michal B. byl uvězněn pro zločin v trestnici Laufen v Bavořích, že z vazby uprchl a že mu obžalovaná poskytla

u sebe pobyt od konce května do začátku listopadu 1920. Zjišťuje, že obžalovaná věděla koho skrývá, ježto jí bylo známo, že byl B. ve vazbě pro zločin a že z ní uprchl, čímž jest splněno vše, co žádá zákon po stránce subjektivní. Zjišťuje konečně, že na B-a byl vydán zatykač bavorskými úřady 10. května 1920 (československými teprve 21. listopadu 1920), takže v době, kdy obžalovaná B-a skrývala, pátrala po něm již vrchnost bavorská. Stížnost je sice v právu, tvrdíc, že zákon rozumí v Šu 217 (a též v Šu 214) tr. zák. pátrající vrchnosti úřady tuzemské. Avšak moderní rozvoj komunikačních prostředků (umožňujících zločinci snadný útěk přes hranice) vyvolal v zájmu bezpečnosti státu a nerušeného konání trestního soudnictví státu mezinárodní ujednání o vzájemném poskytování právní pomoci, takže možno v nové době mluvit přímo o mezinárodním stíhání zločinců, a povinné zakročení tuzemské vrchnosti závisí pouze na vyrozumění příslušných orgánů cizího státu. Nesejde ani na tom, zda tuzemská vrchnost skutečně zahájila pátrání po Michalu B-ovi v době, kdy obžalovaná ho skrývala, neboť slovo pátrající vrchnost znamená nejen vrchnost skutečně již po obžalovaném slídící, nýbrž prostě vrchnost, povinnou a povolanou k pátrání, a tato abstraktní povinnost tuzemské vrchnosti, stíhat zločince, nastala v tomto případě již okamžikem, kdy na B-a byl bavorskými úřady vydán zatykač a kdy B. přešel na zdejší stání území. Tyto doby spadají do času, kdy obžalovaná B-a ukrývala; jest proto lhostejno, že zdejší státní úřady začaly pátrat po B-ovi teprve kolem 3.—6. listopadu, kdy vyšetřovaly krádež koní, spáchanou 21. října 1920, z které B. byl podezřelý, pokud se týče, že byl zdejší zatykač vydán teprve dne 21. listopadu 1920, v době, kdy B. již svůj pobyt u obžalované opustil.

Čís. 1338.

Poskytnutí nebo slíbení daru úředníku, by konal úřad dle své povinnosti, jest na straně dárce beztrestným.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1923, Kr I 527/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 9. července 1921, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem dle §§ 9 a 104 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a sprostil dle Šu 259 čís. 3 tr. ř. obžalované z obžaloby pro zločin svádění ke zneužití moci úřední dle Šu 105 tr. zák., jehož se prý dopustili tím, že dne 24. listopadu 1920 peněžitým darem smluvního úředníka kovodělného odboru pro zahraniční obchod inženýra Richarda L-a v případě rozhodování veřejných záležitostí ke stranictví a k porušení povinnosti úřední svěsti hleděli.

Důvody:

Zmateční stížnost, opírající se o důvod zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. jest odůvodněna. Nalézací soud, neshledav v jednání obžalovaných skutkové povahy zločinu dle Šu 105 tr. zák., ve kterémžto směru výrok